

[Jesper Simonsen.]

er standset ved i Slutningsprotokol III at bestemme, at de kontraherende Parter bør meddele hinanden de vigtigste Retsafgørelser vedrørende Konventionens Anvendelse, og der siges, at Værdien af en saadan Praksis er iøjnefaldende. Man gør det derved muligt for de paagældende Lande at følge hinandens Praksis, men mere siger man heller ikke om det. Man synes altsaa, saa vidt jeg kan se, at stoppe op ved, at saa maa man jo se enten at paavirke Domstolene i de forskellige Lande til at slaa ind paa en ensartet Praksis eller eventuelt ad Forhandlingens Vej bringe Ensartethed til Stede, hvor Retspraksis har tilvebragt Uoverensstemmelse.

Jeg rejser nu den Tanke, ikke for at vi skal tage Beslutning om den her, det kan vi jo ikke, men for at man kan beskæftige sig med den, om ikke man skulde forsøge at faa en Slags Overinstans i Afgørelsen af Tvivlsspørgsmaal i denne Lovgivning. Indenfor det enkelte Land kender vi jo alle dette, at en Lov kan blive fortolket forskelligt ved de forskellige Underretter; saa appellerer man til Landsretten — ja, vi har to Landsretter, og de kan i og for sig ogsaa skabe hver sin Praksis, og det ser vi de gør, men for saa at faa det hele til at gaa op og faa Retsenhed bragt til Veje indenfor Landet appellerer man til Højesteret og faar dens Afgørelse, og den følger saa de andre Domstole i fremtidige lignende Tilfælde.

Jeg kan ikke se, at der kan være nogen Betænkelighed ved at søge noget lignende etableret her, om det skulde være, en international Domstol. Vi har en international Domstol i Haag; var der noget i Vejen for, at man, naar der internationalt skal forhandles om disse Spørgsmaal, tog en Forhandling op om, at Fortolknings-spørgsmaal vedrørende disse Love og Divergenser i Opfattelsen i de forskellige Lande kunde med bindende Virkning for de Lande, der har vedtaget Lovene, løses, om ikke af den internationale Domstol i Haag, der i og for sig efter mit Skøn er tilstrækkelig juridisk rustet til at løse en saadan Opgave, saa af en anden Domstol, eller hvad det nu maatte være, man vilde betro en saadan Opgave til? Jeg tror, det vilde være et Supplement til denne Lovgivning, som vilde vise sig nyttigt.

Jeg skal ikke sige yderligere om Lovforslagene; jeg kan billige dem, som de foreligger, og jeg kan tilsige mit Partis Støtte til en hurtig og velvillig Behandling af dem.

Handelsministeren (Hauge): Jeg takker Ordførerne for deres særdeles velvillige Udtalelser om de to Lovforslag. At der er udtalt Ønske om, at Lovforslagene maa blive henvist til et Udvalg, for at man dør nærmere kan forhandle om Enkeltheder, kan jeg kun give min Tilslutning, idet jeg gaar ud fra, at den Udvalgsbehandling, der kan være Tale om, kun vil blive ganske kort, i hvert Fald ikke længere end, at der kan være Mulighed for at faa Lovforslagene fremmet og ophøjet til Lov i denne Rigsdags-samling.

Det ærede Medlem Hr. Lundberg gjorde den ikke urigtige Bemærkning, at der er mange fremmede Ord i Lovforslagenes forskellige Paragraffer. Jeg forstaar meget vel, at der kan blive fremsat Ønsker om at faa disse Fremmedord erstattet med danske Ord. Nu kan vi i Udvalget prøve, om det er muligt at foretage en Ombytning af alle disse Fremmedord med danske Ord. Jeg gør dog opmærksom paa, at den allerstørste Del af disse Fremmedord eller i hvert Fald en meget væsentlig Del af dem er kendt i daglig Tale, naar Talen er om Veksler og Checks; og jeg er ikke helt sikker paa, om man ikke, i alt Fald for en Tid, vilde volde mere Skade end Nytte ved at ombytte de nu en Gang gængse og almindeligt anvendte Ord med Ord, der slet ikke bruges nu, naar Talen er om Checks og Veksler. Men vi kan jo forhandle derom.

Der er ikke gjort mange, eller, rettere sagt, der er egentlig ikke gjort Indvendinger mod Lovforslagets enkelte Bestemmelser. Der er gjort nogle Bemærkninger om, hvorvidt man skulde f. Eks. have imødekommet Bankernes Ønske med Hensyn til Avalpaategning paa Veksler eller ikke. Vi kan godt forhandle om dette Spørgsmaal; men jeg tror, at Forholdet ligger saaledes, at Lovforslaget her giver det rigtige. Og jeg er tilbøjelig til at tro, at naar det kommer til Stykket, vil man ogsaa fra Bankernes Side indrømme, at Lovforslagets Bestemmelser her er af en saadan Karakter, at der ikke er Grund til at foretage Ændringer.

Der er spurgt, hvordan man skulde forstaa § 54 i Checklovsforslaget i Forhold til samme Lovforslags § 4. I § 54 staar der:

„Ordet „Bank“ betegner i denne Lov saavel Banker som Sparekasser samt de Institutter og Personer, der ved kgl. Anordning sidestilles med Banker.“